

1.

I kylskåpet tävlade en plastinbakad ostbit, en samling halvtomma likörflaskor, några ensamma tomater och en ketchupflaska om att lysa upp tomheten. Det enda som existerade i överflöd var filmjölkspaket.

På kylskåpsdörren grinade ett ansikte dominerat av bleka ögon och inramat av ett tovtigt, blont hår och ett stripigt, kort pipskägg. Plastkortet var daterat 88 - 91 och tvärsöver den svarta bilden lyste bokstäverna PRESS. Under bilden stod Peter Fransson.

Han slet ned plastkortet som satt fast med en bit tejp, stoppade det i byxfickan och tänkte högt. En vana han lagt sig till med under ensamma skrivande timmar.

- Eftersom schablonbilden stämmer perfekt med verkligheten finns det ingen anledning att maskera den. Eller förstålla den.

Peter Fransson var inte intresserad av att skyla över spåren av sin ensamhet. Vinterns tristess hade dragit ett svart skynke över en annars livskraftig entusiasm. Han tyckte sig leva i upprepningens tidsålder, några och trettio, mätt på intryck, mätt på äventyr, mätt på utmaningar.

Han hade tagit konsekvenserna, sagt upp sig från sitt fasta jobb som journalist, utan att ha något klart alternativ att fylla tillvaron med. Än så länge flöt dagarna fram i de rutiner han utvecklat och förfinat under tio hektiska år.

Kylskåpet innehöll inga läskande öl. Det var en del av mönstret. Om det funnits en flaska Carlsberg på hyllorna hade Fransson snabbt förvandlat ölet till skummande fradga i ett högt glas och sig själv till konsument framför videon och en hemmakopierad, grynig långfilm med lättköpta celluloiddrömmar.

När suget i magen bröt ut, blev det nödvändigt att klä på sig den slitna pilotjackan i brunt skinn och leta upp ett vattenhål som serverade de rätta sorternas beska klunkar.

Stegen tog honom snabbt till den närmsta taxistolpen. Snabbt för att det klafsade om fötterna i snösörjan, snabbt för att omgivningen

tröttade ut honom med sin monotona och grälla upprepning av samma sorters varor.

Demonstrativt lät han sin kropp sjunka ned i baksätet på taxin. Det var hans sätt att nonchalera alla försök till babbel från killen med hästsvans som satt uppkörd i ratten. Denne trampade gasen i botten och slirade fram på gatorna. Först vid Slussens vindlingar frågade han vart det bar av.

Fransson som stirrade ut på den isblåa kvällsfjärden till vänster om sig reagerade inte.

- Vilket hål ska de va, andades killen lite högre genom näsan så att hans passagerare hoppade till.

- Norrmalmstorg blir bra, sade Fransson nollställt.

- Ja där kan du ju välja och vraka...eller...

Fransson muttrade något ohörbart till svar och placerade omgående chauffören i facket extraknäckare. Han avskydde dem alltmer för deras närgångna och spelade intimitet. Chaufförens hemmagjorda utfrågningsteknik skulle säkert resultera i stora reportaget i någon mindre nogräknad blaska.

Tusentals andra med drömmarna i behåll slåss för att bli antagna på någon Journalisthögskola, tänkte Fransson. Slåss för att skaffa sig poäng som liknar läkarlinjens. Status styrde flodvågen av intresse, inte verklighetens efterfrågan på skrivkunniga. Inte heller talangen. Det visste alla som arbetat ute i tidningsindustrin.

Fransson slog igen dörren till den blekblå Volvon och styrde stegen mot ett rökigt och sjudande stamställe som bar det missvisande namnet konstnärsbaren, KB. Få verksamma konstmakare hade visat sig där de senaste åren, de hade försvunnit i takt med krogens prishöjningarna, eller i jakt på sponsorer som befolkade andra lokaler.

Det fanns desto fler namn och ansiktslösa bland gästerna i den trånga baren. Just denna kväll var anonymiteten ett mål för Fransson. Den övriga kartan av lokaler innehöll för många ytligt bekanta skär och

kobbar som krävde uppmärksamhet så att han inte havererade på dem.
En kravlös titt i ölskummet var hans mål. Inte en social
positionsmarkering.